

případě obmezil žalobce za řízení první stolice prosbu na »Náhradu útrat«. Jedná se proto o »bagatelní rozsudek«. Bagatelní rozsudek (prohlášený v přítomnosti obou stran, jako v tomto případě) stává se účinným proti stranám již pouhým prohlášením. To se v tomto případě stalo dne 23. května 1921. »Odvolání«, podané proti tomuto rozsudku teprve dne 4. října 1921, jest pozděno. Nehledíc k tomu, nelze proti bagatelnímu rozsudku uplatňovati jako důvod odvolací porušení předpisů o místní nepříslušnosti (§§ 501 — 477, čís. 3 c. ř. s.) podléhají-li tyto předpisy dohodě stran.

Nejvyšší soud vyhověl dovolacímu rekursu a uložil rekursnímu soudu, by pomina odmítající důvody, o opravném prostředku znovu rozhodl.

Důvody:

Výklad daný druhou stolicí § 453 odstavec druhý c. ř. s. nelze sdíleti. *Ustanovení toto předpokládá, že obmezen byl peníz nebo hodnota sporného předmětu na 100 Kč nebo pod ně, ale vždy na částku, jež dle § 448 c. ř. s. může býti předmětem řízení bagatelního.* Tomu však není tak když po zaplacení zažalované částky byla prosba žalobní obmezena na útraty sporu, jež se pak stávají hlavním předmětem sporu, věcí samou, a náklady tyto hranici § 448 c. ř. s. převyšují, jako v tomto případě. Proto soud druhé stolice neprávem odmítl opravný prostředek z důvodů formálních a, jelikož se věcí samou nezabýval, nebylo než rekursu vyhověti a rozhodnouti, jak shora uvedeno.

Čís. 1334.

Prolongování směnky: »až budou normální franky«. Myslí se tím doba, až frank bude mítí vzhledem k čsl. koruně kurs mírový neb aspoň jemu se blížíci.

K pojmu »směnky z ochoty«.

(Rozh. ze dne 6. prosince 1921, Rv II 34/21.)

Proti směnečnému platebnímu příkazu na 77.000 švýcarských franků namítl dlužník mimo jiné, jednak že šlo o směnku z ochoty, jednak že se stala úmluva, dle níž byla směnka prolongována až budou »normální franky«. Procesní soud první stolice ponechal směnečný platební příkaz v platnosti, vyvrátiv námitku žalovaného, že tu jde o směnku z ochoty a nezjistiv, že se stala namítaná úmluva o prolongaci směnky. Do rozsudku prvního soudu vznesla žalovaná odvolání jen do částky 59.000 švýc. franků. Odvolací soud směnečný platební příkaz v napadené části zrušil mimo jiné z těchto důvodů: Zcela správně nepřisvědčil první soud námitce žalované, že je zažalovaná směnka co do 59.000 švýc. franků směnkou z ochoty. Pokud žalovaná pro toto své tvrzení uvádí, že uzávěrka ze dne 2. prosince 1919 o kupu a prodeji 300.000 švýc. franků, pokud do války splněna nebyla, vypuknutím války, zastavením vývozu, tedy nemožností, by žalovaná švýcarské franky si opatřila, zanikla, že zanikla dále tím, že žalobkyně nároky z oné uzávěrky jakožto prý obchodu fixního opomenula včas (po 1. prosinci 1914)

uplatniti, konečně že uzávěrka zanikla, poněvadž se žalovaná na ni kryla, tudíž že nebylo příčiny a podkladu pro to, aby žalovaná směnky s akceptem P-ovým dala jinak než z ochoty, padá tento důvod pro směnku z ochoty tím, že oba společníci žalované firmy při svém výsledku jako strana udali, že z oné frankové uzávěrky ještě zavázáni jsou, že však jen splniti ji nejsou toho času povinni, protože dodatečně výslovně bylo smluveno, že plniti budou, až budou normální franky, a tato doba že ještě nenadešla. Uznala tedy žalovaná, že z frankové uzávěrky vázána je a ovšem i v době vydání směnek zavázána byla. Žalovaná také na onu uzávěrku ještě v roce 1915 a později platila pokud se týče súčtování bez námitek nechala, což je rovněž zřejmým důkazem nesprávnosti tvrzení žalované, že nebyla žalobkyni franky z uzávěrky z roku 1913 dlužna a že vydané směnky, nemajíce za podklad dluh, byly, pokud se týče, jsou směnkami z ochoty. Správnost tohoto stanoviska potvrzuje též korespondence. Píšeť žalovaná firma dne 13. dubna 1915 a opět dne 24. června 1915, aby směnka P-ova, původně 47.500 švýc. franků, z níž postupem času vzniklo nyní zažalovaných 59.000 švýc. franků, byla jí odpočítána a k dobru připsána. V dopise ze dne 16. dubna 1915 oznámila žalobkyně žalované, že odpočítává směnku P-ovu na uzávěrku (rozuměj frankovou) a žalovaná s tím souhlasila. V dopise ze dne 13. září 1915 ohlašuje žalovaná žalobkyni, že jí posílá nový akcept P-ův k výplatě předchozí směnky, a podotýká, že difference padá jí k tíži. Dopisem ze dne 15. prosince 1915 žádá žalovaná, aby zasláná od ní prolongační směnka byla jí připsána k dobru na kontě franku. V dopise ze dne 7. listopadu 1916 upozorňuje žalobkyně žalovanou na její ústně převzatou povinnost směnku P-ovu zpět vyplatiti. Konečně v dopise ze dne 14. srpna 1917 píše žalovaná žalobkyni, aby se zaslánou směnkou bylo obvyklým způsobem naloženo, t. j. aby jí žalobkyně použila ku krytí, ji odpočítala (dopis ze dne 15. prosince 1915) a jí diskont opatřila (dopis ze dne 6. března 1917). Byla-li však, jak z těchto dopisů vidno, žalovaná povinna, by směnku pokaždé vyplatila, nesla-li dále žalovaná veškeré náklady vydání směnky, jejího protestu a umístění a nesla-li difference při výplatě její, pak, nehledě k tomu, že směnky byly určeny ku krytí, pokud se týče na srážku dluhu z frankové uzávěrky, zajisté nebyly směnky, od žalované vydané, směnkami z ochoty, neboť při těchto povinnost pro podpisatele jich, aby je vyplatil, není a také není při nich pro podpisatele nějakých nákladů. Námitka směnky z ochoty zcela správně tedy před prvním soudcem neobstála. Totéž platí o námitce nemožnosti plnění a o námitce, že požadavek žalobkyně, by žalovaná směnku nyní zaplatila, odporuje dobrým mravům, protože žalovaná, aby si opatřila požadovanou sumu švýcarských franků, musila by obětovati celý svůj majetek a přišla by tak v nivec. Nemožnosti plnění není tu proto, že švýcarské franky jsouc platidlem jiného státu, jsou v oběhu, proto i k dostání a opatření si je není ani v tuzemsku podle nařízení ze dne 28. listopadu 1919, čís. 644 sb. z. a n. nemožným, nýbrž zatím jen obtížnějším. Co se týče majetkové nedostatečnosti žalované firmy, zaplatiti při dnešním vysokém kursu švýcarských franků zažalovaný směnečný peníz, nemůže žalovaná firma na tuto svou nedostatečnost odkazovati proto, že si ji přivodila sama tím, že, jak se ukázalo, nesprávně počítala se skončením války a jejích následků a s poklesem švýcarských

franku. Žalovaná měla několikrát možnost opatřit si švýcarské franky za dostupnou pro ni cenu (104 — 124 K), neučinila však tak, proto, že čekala pokles franků. Když očekávání žalované se nesplnilo, musí sama nésti následky toho, neboť nemůže risiko své spekulace přenášeti na druhého smluvníka. Zbývá námitka žalované, že žalobkyně je ohledně zažalované směnky správně ohledně části zažalovaného obnosu 59.000 švýc. franků smluvně povinna k prolongování. Prvý soud opíraje se o výpověď svědka Maxe H-a, který povinnost (úmluvu) takovou popřel, a pokládaje úmluvu, ježto má prolongační povinnost trvati až do doby, kdy budou normální franky, což je dle názoru prvního soudu doba naprosto neurčitá, za dobře nemyslitelnou, dospěl ke zjištění, pokud se týče závěru, že úmluva o prolongaci se nestala a proto na onu námitku žalované nepřistoupil. Odvolací soud na výtku žalované, že první soud nesprávně ocenil průvody, opakoval důkaz výsledkem svědka Maxe H-a znovu, slyšel společníka žalované firmy jako stranu, Leonharda B-a i pod přísahou, a zjistil, že úmluva o prolongaci skutečně se stala. V důsledku této prokázané úmluvy o prolongaci, když nemůže býti vzhledem k vysokému, abnormálnímu kursu švýcarských franků, vzhledem k neurovnaným ještě poválečným hospodářským poměrům, kdy vývoz zboží není dovolen, pochybnosti o tom, že normální franky ještě k dostání nejsou, což i svědek Max H. jako ředitel bankovního ústavu potvrditi musil, když tedy povinnost žalobkyně k prolongaci ještě trvá, nemůže žalobkyně místo prolongování žádati zaplacení směnky. Platební rozkaz ze dne 29. ledna 1920 pokud kromě 18.000 švýc. franků zní ještě na dalších 59.000 švýc. franků, vymožen byl tedy neprávem, a byl proto co do této části zrušen. Prvý soud, nenaleznuv takto, právně pochybil. Tvrdí-li žalobkyně, že byla oprávněna onen peníz směnečně zažalovati, protože žalovaná firma nedodala jí prolongační směnku zavčas a že pak, předkládajíc ji, činila výhrady, není toto stanovisko žalobkyně opodstatněno, a soud prvního stádu, přistoupiv na toto stanovisko žalobkyně, nesprávně ocenil průvodní materiál a pochybil i právně. Žalovaná firma předložila prolongační směnku dne 22. prosince 1919, zajisté tedy zavčas, aby směnka umístěna býti mohla. Také prokurista žalobkyně opozděnosti nevytýkal a rovněž svědek Max H. neuvádí jako příčinu odepření prolongace opozdění při předložení prolongační směnky, nýbrž jen to, že při předložení činěny byly výhrady. Co se pak těchto výhrad samých týče, nemohou uznány býti za oprávněný důvod k odepření prolongace. Směnka sama výhrad neobsahovala, tedy k prolongaci se hodila. Výhrady činěny byly jen v doprovázejícím směnku dopise, ale tyto výhrady jednak Leonhard B. dne 27. prosince 1919 osobně škrtl a další výhrady byly tytéž, totiž, že jde o směnku z ochoty a že vyplacení její má nastati teprve až nastanou normální franky, které činila žalovaná firma již opět o v n ě dříve a které žalobkyně bez námitek, zejména bez pohrůžky, že s takovou výhradou směnky více nepřijme, nechala a jež toliko za bezvýznamné označila. Nebyla tedy žalobkyně najednou k vůli těm výhradám, zejména když ona výhrada o splatnosti až při normálních francích odpovídala dle shora řečeného skutečně úmluvě, oprávněna prolongaci odmítnouti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Dovolání, opírající se o dovolací důvody čís. 2, 3 a 4 § 503 c. ř. s., není v žádném směru odůvodněno. Předdeslati dlužno, že pokud dovolání brojí proti skutkovým zjištěním napadeného rozsudku, k vývodu dovolání, třeba tyto formelně poukazovaly k dovolacím důvodům § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s., přihlížeti nelze, neboť zákon nezná dovolacího důvodu nesprávného ocenění a hodnocení výsledku řízení důkazního. Toho však nedbá dovolání v největší části svých vývodů, a přehlíží dále, že vady, jež dle § 503 čís. 2 c. ř. s. by bylo lze s úspěchem vytýkati, musí se týkat řízení odvolacího, že tedy s hlediska tohoto dovolacího důvodu nelze brojiti proti domnělým vadám soudcovského výroku. Vytýká-li tedy dovolání napadenému rozsudku, že neprávem dospěl ke zjištění, že bylo mezi stranami umluveno prodloužení zažalované směnky až do té doby, kdy bude lze obdržeti normální franky, neuvaživ obsah předložené korespondence a zejména obsahu jednotlivých v dovolání blíže označených dopisů, a snaží-li se vyvoditi z obsahu korespondence, k níž soud odvolací — jak z důvodů na jevo jde — uvažuje výsledky řízení důkazního, přihlížel, dovozovati pravý opak rozsudkového zjištění, musí dovolatelovo úsilí se rozbíti na zásadě, ovládající řízení dovolací, že skutková zjištění napadeného rozsudku pro soud dovolací jsou závazna, přezkoumání po stránce důkazní nepřipouštějící. Není vadou odvolacího řízení, že soud odvolací při výsledku žalovaného jako strany tomuto vytkl výklad dopisu ze dne 1. února 1916, který dopisu tomu dává přípravný spis žalovaného. Měla-li žalující strana za to, že výpověď žalovaného v tom neb v onom směru nesouhlasí s obsahem toho kterého dopisu nebo toho kterého údaje spisů sporných, anebo že dle jejího mínění nelze výpověď tu uvést v soulad s nějakým pozdějším jednáním žalovaného, bylo na ní, aby při výsledku tom příhodnými dotazy nejasnost, byla-li jaká, anebo domnělý odpor objasnila. Když tak neučinila, nelze to vytýkati soudu jako vadu řízení po rozumu § 503 čís. 2 c. ř. s. Jest ostatně zbytečno zabývati se otázkou, zdali z dopisu ze dne 1. února 1916 lze vyvozovati, zda se jím žalující strana zavázala směnku prodloužiti tak dlouho, až bude lze obdržeti normální franky, poněvadž odvolací soud zjišťuje, že dotyčná úmluva se stala ústně, takže není třeba zkoumati, zda tato ústní úmluva dochází výrazu a potvrzení i v předložené korespondenci čili nic. Ostatně dlužno ohledně dopisu žalobní strany ze dne 23. února 1916, v němž chce spatřovati protidůkaz proti uvedené úmluvě prodloužení, podotknouti, že dopis ten pro otázku existence oné úmluvy nemá významu, vztahuje se pouze na t. zv. posuvné, a nikoli na diferenční výpočty, jak dovolání tvrdí. Dovolání vytýká dále jako vadu řízení, že odvolací soud opomenul dotázkami a jiným způsobem se o to přičiniti, aby pojem »normálního franku« byl objasněn, a dodává, že se strany za celého sporného řízení o tom nevyslovily, že slova »normální frank« znamenají, že se soud netázal — aspoň žalující strany ne —, co si pod slovy těmi myslila, a že soud vůbec ani obsah tohoto ujednání neučinil předmětem jednání. Výtka tato jest nepochopitelná, uváží-li se, že dotyčná úmluva byla předmětem důkazního řízení, a že tedy žalující strana, byl-li jí pojem normálního franku (dosah úmluvy) »až bude lze dostati normální franky« nejasným, měla více než dosti příležitosti za sporu na

objasnění pojmu toho naléhati. Že pro kompaciscenty pojem ten nejasným nebyl, dlužno všim právem za to míti, když oba, lidé to zkušeni v obchodech spolu o tom jednali, aniž jeden druhého o vysvětlení žádati za potřebno považoval. Dovolání shledává nápadným, že žalovaný uvádí pouhou skutečnost, že ona úmluva byla uzavřena, avšak o bližších okolnostech, za jakých k úmluvě té došlo, se nezmiňuje. Jest přirozeno, že když při výsledku žalovaného žalobní strana sama o bližší osvětlení těchto okolností se nezajímala, neměl soud odvolací důvodu, tak učiniti, a nelze proto z opomenutí toho vyvozovati vadu řízení dle § 503 čís. 2 c. ř. s. Odpor se spisy dle § 503 čís. 3 c. ř. s. shledává dovolání v tom, že napadený rozsudek uvádí, že okolnost, že normálních franků ještě nelze obdržeti, musil potvrditi sám svědek ředitel Max H., ač ve skutečnosti Max H. toho neřekl. Protokol o odvolacím jednání svědčí jen proti tvrzení dovolání, než i kdyby bylo pravdou, že svědek H. na otázku jednoho ze svědků, zda lze dostati normální franky, odpověděl tak, jak dovolání tvrdí, totiž že toho času lze franky dostati pouze od devisové ústředny, nemělo by to na rozhodnutí sporu žádného vlivu. Dovolání označuje pojem »normálního franku« za mlhavý a neurčitý a hledí dovésti, že normálním frankem oproti abnormálnímu franku dlužno rozuměti takový, kterého přes případnou zápověď převozu a přes vysoký kurs lze nabýti legitimní cestou. Tento výklad jest neudržitelný. Jak již shora řečeno, nebyli kompaciscenti ani v nejmenších pochybnostech, co jest rozuměti slovy »až normální frank bude lze dostati«; o tom nebylo také mezi nimi sporu, sporným mezi nimi bylo a jest, zda úmluva taková se stala čili nic. Správný výklad slov těch jest, že strany měly na mysli a slovy uvedenými chtěly vyjádřiti, že směnku jest prolongovati až frank v poměru ke koruně (samozřejmě čs. a ne snad rakouské) bude míti kurs mírový anebo aspoň jemu se blížíci. Pro pojem »normálnosti« ve smyslu úmluvy stran jest tedy rozhodným kurs franku a nic jiného. Správnosti tohoto úsudku nasvědčuje sběh událostí, úmluvě předcházejších. Mezi stranami povstaly po vypuknutí války difference o tom, zda žalovaná strana jest povinna dodržeti uzávěrku o dodání franků čili nic. Za vyjednávání, jež se měsíce vlékla, stoupal kurs franku, a tím stávala se pro žalující stranu naléhavější potřeba záležitost tu urovnati, zvláště když tak učiniti měla vůči své centrále. Z toho důvodu došlo k vydání směnky a k uvedené úmluvě, jejíž účelem bylo, difference ty vydáním smenek, jež by se prolongovaly, až nastane normální kurs franků, urovnati. Z těchto okolností vyplývá správnost shora uvedeného výkladu pojmu »normálního franku«. Tím však jest zároveň vyřízen dovoláním uplatňovaný odpor se spisy, neboť že normálního franku v tomto významu dnes dostati nelze, jest tak všeobecně známo, že netřeba se na dukaz o tom utíkati k tomu, zda ředitel H. při svém výsledku řekl, že nyní normální frank nelze dostati, čili nic. Jest tedy tvrzený odpor naprosto bez významu, a dovolací důvod § 503 čís. 3 c. ř. s. není opodstatněn. Nesprávné posouzení po stránce právní shledává dovolání předně v tom, že ustanovení doby v úmluvě jest nejisté, neurčité, nejasné, ba nesrozumitelné. Pokud tyto výtky se vztahují na pojem »normálního franku«, jest poukázati k tomu, co již řečeno. Při výkladu tam odůvodněném nelze pak tvrditi, že ustanovení doby, na kterou se směnka měla prolongovati, by bylo nejasné nebo neurčité. Dovolání, dovazujíc v této stati, že odvo-

laci soud nedbal odporu, který jest v tom, že žalovaná strana jednak tvrdí, že vůbec není ničeho dlužna, jednak opět tvrdí, že uzavřela úmluvu směnku vyplatiti, až bude lze dostati normální franky, a že kdyby odporu toho byl soud dbal, nemohl dojiti ku přesvědčení, že uvedená úmluva přišla k místu, a nemohl tedy pokládati důkaz o tom za provedený, poněvadž výpověď Leonharda B-a se ukazuje býti nesprávnou. Tím zabíhá dovolání na pole dukazní, brojí proti hodnocení dukazů, což v dovolacím řízení, jak již řečeno, není přípustno. To platí i o dalších vývodech dovolání, jak jasně jde na jevo z resumé, jímž dovolání samo úvahy ty zakončuje pravíc, že nesprávné posouzení po stránce právní spočívá v tom, že rozsudku byl položen za základ obsah přísežné výpovědi Leonharda B-a. K vývodům těm, pokud k nim se stanoviska § 503 čís. 4 c. ř. s. přihlížeti možno, jest podotknouti toto: Dovolání tvrdí, že měl-li by se výklad podmínky »až bude lze obdržeti normální franky«, jak shora jest uveden, pokládati správným, znamenalo by to odsunutí pokud se týče prodloužení na věky. Dovolání se tu dopouští toho omylu, že hledí na stav věcí tak, jak se nyní utvářily, přehlíží však, že nutno domluvu tu posuzovati ex tunc, totiž dle stavu věcí, jak byly v čas oné domluvy. Tehdy však stály věci jinak: tehdy byla situace války posuzována téměř všeobecně (dozajista aspoň v kruzích, k nimž obě sporné strany náležely) tak, že válka se brzo ukončí a to ve prospěch centrálních mocností; to odůvodňovalo naději, že není daleka doba, kdy frank se vrátí ke svému předválečnému kursu. Uvádí žalující strana sama ve svém přípravném spise, že nikdo nemohl ani tušiti, že kurs franku dosáhne té výše, které po skončení války vskutku dosáhl. Nelze proto tvrditi, že úmluva zmíněná byla již a priori odsunutím výplaty směnky ad Calendas graecas, či jak dovolání míní, na věky. A právě tak, jak se vyvinuly poměry nad tehdejší očekávání ve prospěch kursu franku, není vyloučena možnost, že v budoucnosti se kurs franku přiblíží kursu koruny čsl., jakmile hospodářské poměry válkou rozvrácené se ustálí. Zdali se tak, a kdy se tak stane, nelze dnes ovšem říci, a zdá se, že dovolatelka má na mysli, že v takovém případě soud může vzhledem k ustanovení § 904 obč. zák. ustanoviti přiměřenou lhůtu platební, než v té příčině přehlíží, že nejedná se o dluh obecnoprávní, nýbrž že jde v tomto sporu o to, má-li býti směnečný platební rozkaz zachován v platnosti čili nic, a že tedy v tomto případě soudcovské ustanovení lhůty dle § 904 obč. zák. jest vyloučeno. Tím jest zároveň vyřízeno podání strany žalující ze dne 5. července 1921, jímž žádá za ustanovení roku k ústnímu projednání dovolání, neboť hledisko v podání tom uplatňované nepřijde vůbec v úvahu. Nesprávné posouzení po stránce právní shledává dovolání dále v tom, že dle názoru soudu dovolacího výhrady, jež žalovaná strana při vystavení směnky prolongační učinila, ji neopravňovaly prolongační směnku dto 22. prosince 1919 nepřijati. V té příčině stačí poukázati na správné důvody rozsudku dovolacího, jež vyvrátí se dovolání nepodařilo. Také opozdžené podání této prolongační směnky nelze uznati jako důvod k odmítnutí téže; žalovaná strana byla oprávněna prolongační směnku předložiti i poslední den, totiž v den splatnosti směnky zažalované. Učinila-li tak několik dnů před tím, dle tvrzení dovolání dne 27. prosince 1919, stalo se tak v čas, poněvadž žalující strana mohla švýcarskou banku, s níž byla ve spojení, také telegraficky o podání prolongační směnky zpravit. Jest tedy dovolání

žalující strany v každém směru neodůvodněno. Zbývá ještě zabývat se námitkami, jež strana žalovaná v dovolací odpovědi činí proti právnímu posouzení věci soudem odvolacím. Strana žalovaná brojí proti tomu, že soud odvolací nepřiznal zažalované směnce povahy směnky z ochoty. Soud dovolací přisvědčuje mínění obou nižších stolic, že směnka zažalovaná není směnkou z ochoty, a poukazuje na zevrubné odůvodnění obou nižších stolic. Na posouzení charakteru směnky nemůže ničeho měniti okolnost, že až nastane umluvená podmínka, že frank bude lze dostati za normální cenu, hospodářský efekt směnky za franky vystavené bude týž, jako by zněla na koruny; jest také lhostejno, zdali v čas, kdy dle této úmluvy bude směnku tu vyplatiti, z toho pro dlužníka vyplynou nějaké materiální nevýhody nebo majetkové škody. Žalovaná strana označuje dále nesprávným názor odvolacího soudu, dle něhož námitka žalované strany nemožnosti plnění uznána neopodstatněnou. Než není třeba touto výtkou se zabývat, poněvadž dle hořejšího výroku na plnění nyní vůbec nepřijde, a tedy není příčiny uvažovati, zda plnění jest možné čili nic. Správně ovšem podotýká strana žalovaná, že ani soud odvolací se námitkou tou zabývat neměl, poněvadž vzhledem k rozhodnutí jeho ve věci samé se námitka ta stala bezpředmětnou.

Čís. 1335.

Nelze zapsati do rejstříku členy správní rady akciové společnosti, kteří nejsou ani členy představenstva ani prokuristy.

(Rozh. ze dne 7. prosince 1921, R I 1443/21.)

Rejstříkový soud zamítl návrh akciové společnosti, by zapsána byla do rejstříku správní rada, členové její a způsob znamenání firmy dle § 5 a) stanov členy správní rady, poněvadž dle § 39 stanov představenstvem společnosti po rozumu čl. 227 až 241 obch. zák. jsou pouze ředitel. nikoliv též správní rada, takže působnost správní rady dle § 30 a násl. stanov týká se pouze vnitřních poměrů společnosti po rozumu § 36 akc. regul. ze dne 20. září 1889, čís. 175 ř. zák., kdežto k zastupování společnosti a znamenání firmy po rozumu čl. 227 a násl. obch. zák., § 21, 34 akc. reg. jsou povoláni pouze ředitelové a osoby pověřené dle čl. 41 obch. zák. prokurou. Jest tedy zápis správní rady a jejího práva, znamenati firmu, dle čl. 12 obch. zák. nepřipustný. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Ku případným důvodům napadeného usnesení, na které se odkazuje, dodává se na vyvrácení vývodů stížnosti jen ještě toto: Vedle členu představenstva, jímž jsou v tomto případě správní radou dle § 39 stanov jmenováni ředitelové, mohou býti ovšem k zastupování společnosti i znamenání její firmy povolány i jiné osoby a to buďto jako prokuristé neb jako obchodní plnomocníci, z nichž oni do obchodního rejstříku zapsáni býti musí (čl. 45 obch. zák.), kdežto tito do rejstříku zapsáni býti nemohou, poněvadž udělení obchodní plné moci není předmětem zápisu do obchodního rejstříku (čl. 12 obch. zák.). Členové správní rady dle § 5 stanov k spoluznamenání firmy oprávnění, nejsouce ani členy představenstva, ani prokuristy, jsou ve své vlastnosti jako firmanti pouhými obchodními plnomocníky a jako tací, jak řečeno, do obchodního rejstříku zapsáni býti nemohou (čl. 12 obch. zák.). Spočívá proto návrh